

Arrest

nr. 220 265 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 3 september 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

naam: [B.,A.R.]
geboortedatum: [1996]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 13 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat mevrouw op 29.06.2017 naar België is gekomen op basis van een Deense verblijfstitel als au pair in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980;

Overwegende dat zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 20.09.2018, op basis van de arbeidskaart B geldig van 21. 09.2017 tot 20.09.2018 voor rekening van het gastgezin [B.C.M.];

Overwegende dat deze arbeidskaart B op 20.04.2018 werd ingetrokken door de dienst Economische Migratie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat het arbeidscontract met het gastgezin werd stopgezet op 07.03.2018, doordat betrokkene haar been had gebroken tijdens een skivakantie met haar verloofde en de functie van au pair niet meer kon uitoefenen;

Overwegende dat betrokkene thans niet meer actief is als au pair in het gastgezin van mevrouw [M.B.C.] en de daaraan gekoppelde arbeidskaart B door het Brussels Hoofdstedelijk gewest (Bruxelles Economie et Emploi) werd ingetrokken.

Zij voldoet bijgevolg niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

De erg korte duur van haar verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Mevrouw was slechts gemachtigd tot een verblijf uitdrukkelijk van tijdelijke aard als au pair beperkt tot duur van de arbeidskaart. Deze arbeidskaart is ingetrokken, waardoor de basis voor haar verblijf in België is weggefallen en zij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen.

Het feit dat betrokkene verblijft bij haar Belgische vriend doet geen afbreuk aan deze beslissing. Betrokkene kan steeds een aanvraag tot het bekomen van een visum C met oog op wettelijke samenwoning of huwelijk indienen in het land van herkomst overeenkomstig artikel 2 van de wet van 15.12.1980. De verplichting om terug te keren betreft immers slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

Die beslissing dient verder conform het recht op privéleven en gezinsleven, i.e. artikel 8 van het EVRM genomen te worden.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM kan een negatieve verplichting met zich meebrengen zich te onthouden van een inmenging of een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Privéleven onder artikel 8 van het EVRM wordt in de rechtspraak van het EHRM vaak begrepen als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van

sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat verzoekster eerst in Denemarken verbleven heeft, zonder na te gaan hoelang en hoe lang zij reeds weg was van haar herkomstland.

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat verzoekster een Belgische verloofde heeft en dus iemand met wie ze wilt huwen.

Verwerende partij erkent ook in de bestreden beslissing dat verzoekster bij haar Belgische verloofde verblijft.

Verzoekster had verwerende partij op voorhand op de hoogte gebracht van haar relatie met haar Belgische partner, en van het feit dat ze hier is ingeschreven in het onderwijs.

Er is een duidelijk privéleven dat hier werd opgebouwd op het grondgebied.

Verwerende partij voert aan dat de terugkeer slechts tijdelijk is, maar daar bestaan geen enkele zekerheid over, en dat verzoekster uit het herkomstland een visum kan aanvragen. Maar indien verzoekster vanuit de Filipijnen een visum aanvraagt is artikel 8 van het EVRM niet van toepassing gezien het geen extra-territoriale toepassing kent.

De terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extra-territoriale toepassing aanvaard wordt van artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samengelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

De vereiste om terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag tot verblijfsmachtiging van daaruit in te dienen dient niet enkel conform het recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM te gebeuren, maar dient zelf ook conform het hoger belang van de betrokken kinderen te zijn.

De bestreden beslissing houdt dan ook geen rekening met het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij en dient vernietigd te worden."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij als au pair tijdelijk was gemachtigd tot een verblijf, maar dat haar arbeidskaart op 20 april 2018 werd ingetrokken en zij niet langer actief is als au pair. Dit alles nadat de verzoekende partij haar been had gebroken tijdens een skivakantie met haar verloofde en haar contract als au pair op 7 maart 2018 werd stopgezet. De verwerende partij wijst nog op de erg korte duur van het verblijf van de verzoekende partij in België die volgens haar niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te verliezen. Ook het feit dat de verzoekende partij in België verblijft bij haar vriend die de Belgische nationaliteit heeft, staat volgens de verwerende partij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg. Zij stelt dat de verzoekende partij steeds een aanvraag tot afgifte van een visum type C met het oog op een wettelijke samenwoning of huwelijk kan indienen en dat de terugkeerverplichting slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent.

Deze voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond,

derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

[...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”.

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij zich bevindt in een situatie waarin haar met toepassing van deze wetsbepaling in principe bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij betwist niet dat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. De verzoekende partij is evenwel van mening dat andere wettelijke bepalingen, in het bijzonder artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zich alsnog verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. Een onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich dan ook op.

2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat zij een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd op het Belgische dan wel Schengengrondgebied. Zij stelt eerst een tijdje in Denemarken te hebben verbleven, vooraleer naar België te zijn gekomen. Zij merkt op hier te zijn ingeschreven in het onderwijs. Zij wijst er verder op een Belgische verloofde te hebben, en dus huwelijksplannen, en dat ze inwoont bij haar verloofde.

Met haar betoog geeft de verzoekende partij dus aan een gezinsleven te hebben in België, waar ze is verloofd met een Belg. Op lezing van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat dit gezinsleven door de verwerende partij als dusdanig niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt immers overge-

gaan tot een weliswaar beperkte, maar zekere belangenafweging. De vraag rijst dan ook of een zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van dit gezinsleven.

De Raad laat in de thans voorliggende situatie in het midden of deze eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Zoals het EHRM duidelijk heeft gesteld, zijn deze verplichtingen niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en zijn de van toepassing zijnde principes in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde '*fair balance*'-toets, ofwel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening hield met de gezinssituatie van de verzoekende partij en een toetsing heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij vanuit haar herkomstland een aanvraag kan indienen tot afgifte van een visum met oog op het aangaan van een wettelijke samenwoning of een huwelijk en in de voorliggende omstandigheden de terugkeer naar het herkomstland slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent.

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen en stelt dat er geen enkele zekerheid bestaat over het tijdelijk karakter van een terugkeer. Zij wijst erop dat indien zij een visum aanvraagt vanuit de Filipijnen artikel 8 van het EVRM geen toepassing kent, daar deze bepaling geen extraterritoriale toepassing kent.

De Raad leest in de bestreden beslissing evenwel dat de verwerende partij in principe aan de verzoekende partij een visum type C zal afleveren om in België een wettelijke samenwoning met haar partner aan te gaan dan wel hier met hem te huwen, van zodra zij hiervoor de toelating krijgt en aan de eventuele andere voorwaarden voor de afgifte van een dergelijk visum is voldaan. In casu blijkt niet, dit wordt althans ook niet aangegeven, dat deze eventuele andere voorwaarden dan problematisch zouden kunnen zijn. Niets wijst er dus op dat de verzoekende partij niet zal kunnen terugkeren naar het Belgische grondgebied om hier een wettelijke samenwoning of een huwelijk aan te gaan. Er liggen ook geen aanwijzingen voor dat een dergelijke visumaanvraag niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. De verzoekende partij haalt met haar betoog het motief in de bestreden beslissing dat de terugkeer naar het herkomstland in beginsel slechts tijdelijk is, niet onderuit. Op basis van de wettelijke samenwoning of het huwelijk kan de verzoekende partij vervolgens de procedure tot gezinshereniging opstarten, in België of vanuit het buitenland.

Het betoog van de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM niet langer toepassing zal vinden van zodra zij terugkeert naar haar herkomstland, kan ook niet worden bijgetreden. Er wordt zo benadrukt dat artikel 8 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, in bepaalde gevallen een land een positieve verplichting kan opleggen om een gezinsleven op zijn grondgebied toe te staan, waarbij dit land een vreemdeling toegang moet verlenen tot zijn grondgebied om zijn of haar aldaar gevestigd gezinslid te vervoegen (zie onder meer EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk; EHRM 21 december 2001, Sen t. Nederland; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland; EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab Khan t. the United Kingdom, § 27). Gelet op de positieve verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM kunnen voortvloeien, kan dus niet zonder meer worden voorgehouden dat een visumaanvraag die is gesteund op het recht op gezinsleven met een in België gevestigde onderdaan, of een eventuele beslissing tot weigering van dit gevraagde visum, niet onder de rechtsmacht van België zou vallen. De partner van de verzoekende partij is in België gevestigd.

De Raad ziet verder niet in waarom het bestuur specifiek had moeten nagaan hoe lang zij reeds haar herkomstland heeft verlaten. Zij geeft immers niet aan dat haar afwezigheid in het herkomstland heeft gemaakt dat zij de banden met dit land heeft verloren, zodat niet blijkt dat de exacte duur van haar afwezigheid in het herkomstland een relevant gegeven is. De verzoekende partij geeft in haar feitenrelaas zelf ook aan dat zij begin 2017 in Denemarken ging werken als au pair, zodat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zij ongeveer anderhalf jaar op het Schengengrondgebied verbleef. Er blijkt niet dat een afwezigheid voor een dergelijke relatief korte duur uit zichzelf van aard is om te maken dat een persoon de banden met zijn of haar herkomstland heeft verloren. Zoals reeds gesteld, geeft de verzoekende partij zulks in haar situatie ook niet aan. Er blijkt in geen geval dat deze afwezigheid uit het herkomstland maakt dat zij niet langer in redelijkheid, voor een tijdelijk verblijf, kan terugkeren naar dit land.

De verzoekende partij en haar partner wisten ook, of dienden te weten, dat de verzoekende partij enkel was toegelaten tot een tijdelijk verblijf in het kader van een tewerkstelling als au pair, en zij in beginsel na deze tewerkstelling diende terug te keren naar haar herkomstland. Een dergelijke tewerkstelling is in België immers beperkt tot 12 maanden.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij en haar partner eventueel in de Filipijnen niet in het huwelijk kunnen treden en zij aldaar niet op een normale en effectieve wijze een gezinsleven kunnen leiden. Concrete en onoverkomelijke hinderpalen hiervoor liggen niet voor.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Zij toont met haar betoog niet aan dat de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van haar gezinsbelangen.

Wat daarnaast het ingeroepen privéleven betreft, wordt opgemerkt dat het begrip '*privéleven*' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om concreet aannemelijk te maken dat haar in België (of Denemarken) opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich er in casu toe beperkt te stellen dat zij, vooraleer naar België te zijn gekomen, reeds een tijdje in Denemarken heeft verbleven en dat zij in België “is ingeschreven in het onderwijs”. Zij maakt niet aannemelijk nog specifieke banden met Denemarken te hebben. Nazicht van het administratief dossier leert verder dat de verzoekende partij in België tijdens het schooljaar 2017-2018 Nederlandse taallessen volgde. Het enkele gegeven Nederlandse taallessen te volgen of te hebben gevolgd, volstaat evenwel nog niet om het bestaan van concrete banden met België aan te tonen die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Uit het dossier blijkt verder dat de verzoekende partij voor het schooljaar 2018-2019 is ingeschreven voor een opleiding kinderopvang. Deze opleiding moest dus nog een aanvang nemen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor andermaal niet blijkt dat op dat ogenblik sprake was van een privéleven dat als dusdanig onder de bescherming van het artikel 8 van het EVRM valt. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal is verankerd in de samenleving van het gastland. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er, los van de door haar ingeroepen gezinsbanden die reeds zijn beoordeeld, sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de voormelde richtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing en de voorgaande bespreking van het middel moet worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met het gezins- of familieleven van de verzoekende partij.

Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij minderjarige kinderen heeft of dat zij gezondheidsproblemen heeft.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.7. Artikel 13 van het EVRM kan ten slotte, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit verdragsartikel aantoonst. Aldus heeft de verzoekende partij een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen inroepen, doch blijkt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt dan ook niet.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS